

față. Zâmbeau și râdeau spunând aceste legende transmise din tată-n fiu. Driscoll se îndoia că soldații ruși care reușiseră să scape din Afganistan râdeau cu gândul la experiența lor de-acolo. Nu, frate, ăștia nu erau oameni de treabă, știa el. Erau înfricoșător de duri, căliți de vreme, de război, de foamete, încercând, în general, să rămână în viață într-o țară care, în cea mai mare parte a timpului, parcă făcea tot posibilul să te omoare. Driscoll știa că ar fi trebuit să simtă o oarecare simpatie pentru ei. Dumnezeu nu le acordase prea multe șanse și poate că nu era vina lor, dar nu era nici vina lui Driscoll și nici problema lui. Erau inamicii țării lui, iar mai-marii lui arătaseră cu degetul către ei și ordonaseră „Duceți-vă“, așa că iată-i aici. Acela era adevărul fundamental al momentului, motivul pentru care era el în acei munți blestemați.

O altă creastă era celălalt adevăr fundamental, mai ales aici, după cum se părea. Merseseră cincisprezece kilometri, aproape tot drumul în pantă și pe pietre ascuțite și grohotiș, de când săriseră dintr-un elicopter CH-47 Chinook, o variantă Delta, singurul la dispoziția lor, care făcea față la altitudinea de-aici.

„Acolo... coama. Cincizeci de metri.“

Driscoll încetini ritmul. El era avangarda, conducând patrula ca plutonier senior la fața locului, cu oamenii lui risipiți pe o rază de o sută de metri în spatele lui, în alertă, scrutând peisajul în stânga și-n dreapta, în sus și-n jos, cu carabinele M4 gata de atac și antrenati în sectoarele lor de activitate. Se așteptau să fie câteva santinele pe creastă. Poate că localnicii erau needucați, în sens tradițional, dar nu erau deloc proști, motiv pentru care trupele de asalt desfășurau această operațiune pe timp de noapte, la 01.44 sau două fără un sfert dimineața, conform ceasului său digital. Nu era lună pe cer în noaptea asta, iar norii înalți erau suficient de groși pentru a bloca licăritul stelelor. „Vreme propice pentru vânătoare“, se gândi el.

Ochii lui erau ațintiți mai mult în jos decât în sus. Nu voia să facă niciun zgomot, iar zgomotul era făcut de picioare. O blestemată de piatră lovită cu piciorul și prăvălită îi putea da de gol. Nu putea permite asta, nu? Nu putea să dea cu piciorul la trei zile și douăzeci și cinci de kilometri de care fuseseră nevoie pentru a ajunge atât de aproape.

Douăzeci de metri până la coamă. Șaizeci de picioare.

Ochii lui cercetară coama, pentru a vedea orice mișcare. Nimic în apropiere. Încă vreo câțiva pași mai în față, privi în stânga și în dreapta, cu carabina

cu amortizor legându-i-se la piept, gata de atac, cu degetul sprijinit ușor pe trăgaci, suficient pentru a ști că era acolo.

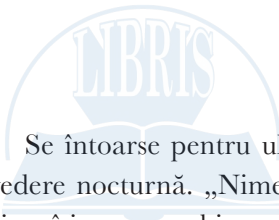
Era greu să le explice oamenilor cât de dificil era, cât de obositor și de epuizant – mult mai mult decât o drumeție de douăzeci și cinci de kilometri prin pădure –, să fii conștient că ar putea apărea cineva cu un AK-47 în mâini și cu degetul pe trăgaci, cu selectorul setat pe foc automat, gata să-ți rupă fundul în două. Oamenii lui ar avea grijă de o astfel de persoană, dar asta nu l-ar mai ajuta pe el cu nimic, știa Driscoll. Cu toate acestea, se consola singur, în cazul în care s-ar întâmpla, ar fi șanse ca nici măcar să nu-și dea seama ce s-a întâmplat. Omorâse suficienți inamici pentru a ști cum merge treaba: în prima clipă faci un pas înainte, cu ochii cercetând în față, cu urechile ciulite, ascultând dacă se apropie vreun pericol... în următoarea, nimic. Moarte. Driscoll știa regula aici, pe terenurile sterpe, în miez de noapte: încet e rapid. Mișcă-te lent, mergi încet, pășește cu grijă. Îi prinsese bine în toți acești numeroși ani.

Cu doar șase luni în urmă, terminase al treilea în Competiția celui mai bun soldat din trupele de asalt, Super Bowl-ul trupelor de operațiuni speciale. Driscoll și căpitanul Wilson intraseră, de fapt, ca echipa numărul 21. Căpitanul probabil că era supărat din cauza piciorului rupt. Era un soldat destul de bun, se gândea Driscoll, dar o tibie ruptă era o tibie ruptă. Când se rupe un os, nu sunt prea multe de făcut. Un mușchi rupt doare ca naiba, dar se și reface repede. Pe de altă parte, un os rupt trebuie să se sudeze și să se vindece, iar asta înseamnă să stai câteva săptămâni culcat pe spate, într-un spital al armatei, înainte ca medicii să te lase să te sprijini din nou pe el. Apoi trebuie să înveți să alergi din nou, după ce ai reînvățat să mergi. Tare neplăcut ar fi... Fusese norocos în cariera sa, suferind doar o răsucire de gleznă, o fractură a degetului mic și un șold învinețit, nimic să-l țină la pat mai mult de-o săptămână. Nici vorbă să fi fost lovit de glonț sau să fie zgâriat de vreun șrapnel. Mai mult ca sigur, zeii trupelor de asalt îi zâmbiseră.

Încă cinci pași...

„Aha, iată-te... Da.“ Așa cum se aștepta, era o santinelă exact unde trebuia să fie. La 25 de metri în dreapta lui. Era un loc tipic pentru o santinelă, deși omul făcea o porcărie de treabă stând acolo, uitându-se în spate mai ales, probabil plictisit și pe jumătate adormit, numărând minutele până avea să scape. Ei bine, plictiseala te poate ucide, și era pe cale să-l omoare pe tipul ăsta în mai puțin de-un minut, deși el nici nu și-ar fi dat seama niciodată. „Doar dacă aș trage pe lângă“, își aminti Driscoll, știind că n-ar fi făcut așa ceva.

Se întoarse pentru ultima oară, scanând zona prin ochelarii PVS-17, cu vedere nocturnă. „Nimeni altcineva nu era prin preajmă. Bine.“ Se lăsă pe vine, își puse carabina pe umărul drept și îi ținti urechea dreaptă, își controlează respirația...

Din dreapta lui, pe un drum îngust, veni un zgomot de piele frecată de piatră.

Driscoll îngheță.

Făcu o reverificare în gând, poziționând restul echipei cu ochii minții. Era cineva pe acolo? Nu. Cea mai mare parte a echipei era răsfirată în spatele lui și la dreapta. Mișcându-se cu o încetineală exagerată, Driscoll își roti capul în direcția sunetului. Nu se întrezărea nimic prin ochelarii cu vedere de noapte. Își coborî carabina, punând-o de-a curmezișul pe piept. Privi în stânga. La trei metri depărtare, Collins se ghemuise în spatele unei stânci. Driscoll îi făcu semn: „Sunet din stânga; ia doi oameni“. Collins dădu din cap și pași înapoi ca racul, ieșind din raza vizuală. Driscoll făcu la fel, apoi se lăsă pe burtă între doi arbuști pitici.

Pe cărare se auzi un alt sunet: lichid stropind o piatră. Asta îi aduse un zâmbet pe buzele lui Driscoll. „Chemarea naturii.“ Jetul se împușină, apoi se opri. Pașii o luară la vale. La șase metri, estimă Driscoll, pe după cotul potecii.

Câteva clipe mai târziu, pe drum apăru o siluetă. Mergea fără grabă, aproape leneș. Cu ochelarii, Driscoll putu vedea un AK-47 atârându-i pe umăr, cu țeava în jos. Garda continua să se apropie. Driscoll nu se mișcă. Patru metri... trei.

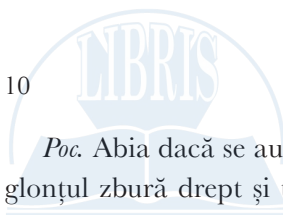
O siluetă se ridică din umbră, pe traseu, și ajunse în spatele gărzii. O mână apăru peste un umăr al gărzii, apoi sclipirea unei lame se zări peste celălalt umăr. Collins suci omul la dreapta și îl trase în jos, la pământ, iar umbrele lor se contopiră. Trecură zece secunde. Collins se ridică, se dădu din drum și târî garda în afara razei vizuale.

„Eliminare de santinelă făcută ca la carte“, se gândi Driscoll. Lăsând la o parte personajele de film, treaba făcută cu un cuțit era o raritate în meseria lor. Cu toate acestea, era clar că abilitatea lui Collins nu se pierduse.

Câteva clipe mai târziu, Collins reapăru în dreapta lui Driscoll.

Driscoll își întoarse atenția din nou spre santinela de pe creastă. Era încă acolo. Nu se mișcase deloc. Driscoll ridică M4-ul, puse ținta pe ceafa omului, iar apoi încordă degetul pe trăgaci.

„Ușor, ușor... apăsa...“

Poc. Abia dacă se auzi. Greu de sesizat de la o distanță de 50 de metri, dar glonțul zbură drept și tranzită capul țintei, lăsând în urmă un nor verde de vapori, acesta plecând să-l vadă pe Allah sau pe oricare alt zeu la care se închina; la 20 de ani, crescând, mâncând, învățând și, probabil, luptând, ajunsese la un final brusc și fără niciun avertisment.

Ținta se prăbuși lateral, ieșind din raza vederii.

„Ghinion, țărănoiule, se gândi Driscoll. Dar avem o țintă mai importantă decât tine în seara asta.“

– Santinelă la pământ, zise încet Driscoll în radioul lui. Dealul e liber. Mergeți în sus. Păziți-l bine.

Această ultimă parte nu era neapărat necesară. Nu cu tipii ăștia.

Se uită înapoi, pentru a-și vedea oamenii mișcându-se un pic mai repede acum. Erau entuziasmați, însă nu arătau acest lucru, fiind gata să treacă la treabă. Putea s-o vadă în postura lor, în economia de mișcări care îi deosebea pe adevărații pușcași de aspiranți și de cei care vin și pleacă, abia așteptând să se întoarcă la viața civilă.

Obiectivul lor real putea fi acum la mai puțin de 100 de metri distanță, iar ei munciseră din greu în ultimele trei luni ca să-l captureze pe nemernicul ăsta. Cățărutul pe munte e considerat distracție poate doar de nebunii ăia obsedați de Everest și K2. Chiar și așa, asta era o parte a meseriei și o parte a misiunii lor actuale, astfel încât toată lumea înghițea în sec și continua să se miște.

Cei cincisprezece oameni formară câte trei echipe de foc, fiecare cu câte cinci pușcași. Una dintre acestea urma să stea aici cu armamentul greu – aduseseră două mitraliere M249 SAW (Squad Automatic Weapon), pentru foc de acoperire a celorlalți. Nu știam despre câți este vorba, iar SAW putea echilibra situația. Sateliții pot oferi doar unele informații; unor variabile trebuie să le faci față pe măsură ce apar. Toți oamenii lui cercetau stâncile, în căutarea vreunei mișcări. Orice mișcare. Fie și doar un tip rău venit să-și facă nevoile. La această lizieră de pădure era o șansă de nouăzeci la sută ca persoana pe care o întâlnești să fie un tip rău. Le-ar fi făcut treaba mult mai ușoară, se gândi Driscoll.

Mișcându-se chiar mai lent acum, urmări în continuare, cu ochii ațintiți la picioare, fiecare nuia sau piatră care se putea rostogoli, apoi înainta, cercetând, cercetând... Acesta era un alt beneficiu al înțelepciunii, să știi cum să-țiții în frâu entuziasmul de a fi atât de aproape de țintă, se gândi el. Aici greșesc de multe ori începătorii și cei morți, crezând că partea cea mai grea a trecut

și că obiectivul lor e atât de aproape. Și asta, știa Driscoll, se întâmplă când bătrânul Murphy, din faimoasa Lege a lui Murphy, se furișează, de obicei, în spatele tău, te bate pe umăr și-ți face o surpriză urâtă. Anticiparea și speranța sunt fețele mortale ale aceleiași monede. Fiecare, în doza corectă, la momentul nepotrivit, te poate ucide.

„Totuși, nu și de data asta. Nu pe nenorocita mea de tură.“ Și nu cu o așa echipă bună, ca a lui.

Driscoll văzu conturul dealului la nu mai mult de trei metri distanță, se ghemui îndreptându-se spre el, având grijă să-și țină capul plecat, ca nu cumva să devină o țintă tentantă pentru vreun țărănoi vigilent. Se târî ultimii metri pe burtă, apoi se aplecă, sprijinindu-se cu mâna de stâncă, și își întinse gâtul în sus.

Și iată... Peștera.

2

Nivel scăzut de combustibil, clanc, clanc, nivel scăzut de combustibil, anunța vocea generată de computer.
– Știu, știu, mormăi pilotul în replică.

Vedea informațiile necesare pe instrumentul său/panoul de afișaj CRT¹. Becul calculatorului principal, care semnaliza probleme, lumina intermitent de cincisprezece minute. Traversaseră coasta canadiană cu zece minute în urmă și se uitau în jos la ceea ce, în lumina zilei, putea fi un teren verde acoperit cu copaci piperniciți. Dacă nu cumva era dat peste cap sistemul de navigație, aveau să vadă, în curând, niște lumini. Oricum, survolau uscatul, ceea ce era o ușurare.

Vânturile nord-atlantice erau mult mai aspre decât se preconizase. Cea mai mare parte a traficului de noapte se îndrepta spre est în acest moment al zilei, iar acele aeronave cărau mult mai mult combustibil decât un Dassault Falcon 9000. Combustibil care să ajungă pentru încă douăzeci de minute. Cu zece minute mai mult decât aveau nevoie. Viteza lor în zbor indica puțin peste 500 de noduri, altitudinea era de 7 600 de metri și scădea.

– Acces Gander, spuse el în microfonul radioului său, sunt Hotel 079 Mike Foxtrot, gata de alimentare, terminat.

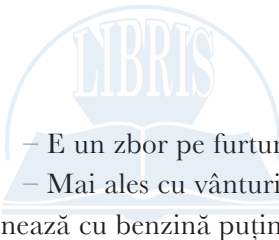
– Mike Foxtrot, veni răspunsul, Gander aici. Curenții de aer sunt calmi. Recomand pista 2-9 pentru o aterizare normală.

– Curenți calmi? observă copilotul. La naiba!

Abia trecuseră prin ceva mai mult de o sută de noduri de rafale de apă luate în bot în trei ore de oscilații minore, deloc rău la 12 500 de metri, dar încă vizibile.

---

¹ Tub catodic (*Cathodic ray tube*, în lb. engl. în orig.)

– E un zbor pe furtună cam cum îmi place mie.
– Mai ales cu vânturi ca astea, răspunse pilotul. Sper că motoarele funcționează cu benzină puțină.

– Suntem în regulă la vamă?

– Ar trebui să fim. Am făcut CANPASS¹ și avem liber în Moose Jaw. Se fac acte de imigrație acolo?

– Mda, bine.

Amândoi știau mai bine. Acest zbor avea să fie un pic mai neobișnuit de la Gander până la destinația finală. Dar ei erau plătiți pentru asta. Și rata de schimb euro-dolar ar fi fost în favoarea lor. Mai ales cu dolarii canadieni.

– Văd luminile. Încă cinci minute, zise copilul.

– Am înțeles, pista e la vedere, zise pilotul. Flapsurile.

– Flapsurile coboară la zece.

Copilul lucra la butoane și putură auzi scheunatul motoarelor electrice întinzând flapsurile.

– Să trezesc pasagerii?

– Nu. De ce să te deranjezi? decise pilotul.

Dacă el își făcea treaba bine, ei n-aveau să observe nimic până la accelerarea pentru următoarea decolare. După ce își câștigase galoanele și douăzeci de mii de ore cu Swissair, se pensionase și-și cumpărase propriul Dassault Falcon folosit pentru a-1 închiria milionarilor și miliardarilor din Europa și din întreaga lume. Jumătate dintre oamenii care-și permiteau serviciile lui alegeau să meargă în aceleași locuri: Monaco, insula Harbor din Bahamas, Saint-Tropez, Aspen. Faptul că actualul său pasager nu mergea în niciunul dintre aceste locuri era ceva curios, dar cât timp era plătit, pe el destinația nu-l interesa.

Au coborât la 3 000 de metri. Luminile pistei erau ușor de văzut, o bandă dreaptă în întuneric, care găzduise odată o aripă a interceptorilor F-84 ai Forțelor Aeriene ale Statelor Unite ale Americii.

1 500 de metri în coborâre.

– Flapsurile la 20.

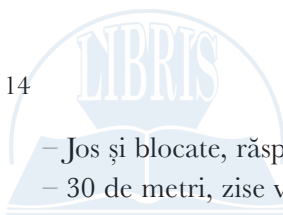
– Am înțeles. Flapsurile la 20, confirmă pilotul.

– Schimbătorul, ceru apoi, iar copilul se întinse către pârgii.

Când ușile de aterizare se deschiseră și flapsurile coborâră, vâjâitul aerului se auzi în cabină. 90 de metri.

---

¹ Permis de zbor eliberat de Serviciul Canadian de Frontieră. (n.red.)

- Jos și blocate, răspunse copiloul.
- 30 de metri, zise vocea computerului.

Pilotul își încordă brațele, apoi le relaxă, îndreptând aeronava în jos, ușor, ușor, alegând locul potrivit pentru a ateriza. Numai simțurile sale antrenate au putut să-i spună când a atins Falcon cei 10 m² de beton. Activă frânele, și avionul încetini. O camionetă cu lumini intermitente îi arată unde să meargă și pe cine să urmeze, îndreptându-se către locul unde aștepta camionul cu combustibil.

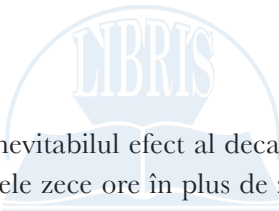
Erau la sol de douăzeci de minute. Un ofițer de la imigrare îi interogase prin radio și stabilise că nu există schimbări în datele CANPASS. Afară, șoferul cisternei cu combustibil deconectase furtunul și asigurase supapa de combustibil.

„Bine. Am terminat aici, gândi pilotul. Acum, să trecem la a doua etapă dintre cele trei ale zborului.“

Falcon rulă înapoi spre capătul de nord al pistei, parcurgând lista de verificare pentru predecolare, așa cum făcea întotdeauna după ce aștepta în capătul pistei. Accelerarea merse fără probleme, apoi se ridicară roțile, apoi flapsurile, urmate de decolare. Zece minute mai târziu erau la 11 000 de metri înălțime, altitudinea alocată inițial de Centrul din Toronto.

Zburau spre vest, la 0,81 mach – aproximativ 520 de noduri sau 960 km/h viteză adevărată în aer – cu pasagerii adormiți la pupa, în timp ce motoarele înghițeau combustibil la o rată fixă de 1 500 de litri pe oră. Transponderul aeronavei transmitea viteza și altitudinea către radarele de control al traficului aerian. În afară de asta nu era nevoie de niciun fel de trafic radio. Pe o vreme mai aspră puteau să solicite o altă altitudine, probabil mai mare, pentru un zbor mai confortabil, dar turnul de control din Gander avusese dreptate. Trecând prin frontul atmosferic rece care se opusese zborului lor în Newfoundland, ar fi putut să nu simtă altă mișcare decât vuietul mut al motoarelor cu reacție care erau agățate pe coadă. Pilotul și copiloul nu vorbeau prea mult. Zburaseră împreună suficient de mult cât să-și știe toate glumele și, la un astfel de zbor lipsit de evenimente, nu era nevoie să schimbi informații.

Totul fusese planificat până în cel mai mic detaliu. Amândoi se întrebau cum or arăta insulele Hawaii. Se gândeau cu nerăbdare la apartamentele duble din hotelul Royal Hawaiian și la un somn lung care să alunge

inevitabilul efect al decalajului de fus orar, care sigur urma să-i însoțească în cele zece ore în plus de zi pe care aveau să le experimenteze. Ei bine, amândurora le plăcea să tragă un pui de somn pe o plajă însorită, iar vremea în Hawaii se anunța, ca de obicei, monoton de perfectă. Planificaseră o escală de două zile înainte de a se întoarce în est, în localitatea lor de baștină de dincolo de Geneva, fără pasageri pentru acea cursă.

- Moose Jaw, în patruzeci de minute, observă copilotul.
- E cazul să mă întorc la muncă, bănuiesc.

Planul era simplu. Pilotul intra pe radioul HF – o piesă din Al Doilea Război Mondial – și chema Moose Jaw, anunțându-și apropierea și aterizarea timpurie, plus timpul estimat de sosire. Moose Jaw prelua informațiile din sistemele de control din zonă și identifica pe ecranul radarului caracterele alfanumerice ale transponderului.

Dassault începu să piardă altitudine pe o abordare absolut normală, care fu consemnată în mod corespunzător de către Centrul din Toronto. Ora locală era 03.04 sau Zulu-04.00, în cinstea meridianului Greenwich care le plasa destinația la patru ore spre est.

- Iată-le, anunță copilotul.

Luminile de semnalizare ale Moose Jaw apărură pe terenul întunecos de sub ei.

- Altitudine 3 650 de metri, în scădere cu 300 metri/minut.
- Stai lângă receptor, ordonă pilotul.
- Am înțeles, răspunse copilotul.

Transponderul era instalat chiar de către echipajul de zbor.

- 2 000 de metri. Flapsurile?
- Lasă-le! ordonă pilotul.
- Am înțeles. Pistă la orizont.

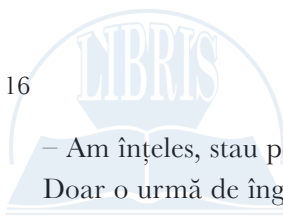
Cerul era senin, iar luminile de semnalizare ale Moose Jaw licăreau în văzduhul lipsit de nori.

- Moose Jaw, aici Mike Foxtrot, terminat.
- Mike Foxtrot, Moose Jaw, terminat.
- Moose Jaw, mecanismul de acționare nu vrea să coboare. Vă rugăm să așteptați. Terminat.

Această notificare îi trezi pe oameni.

- Am înțeles. Declari situație de urgență? Terminat, fu întrebat imediat prin radio.

- Negativ, Moose Jaw. Verificăm partea electrică. Stai pe recepție.

– Am înțeles, stau pe recepție.

Doar o urmă de îngrijorare în glas.

– Bine, zise pilotul către copilotul său. Vom ieși din bătaia radarului la mai puțin de 300 de metri.

Mai trecuseră prin așa ceva, desigur.

– Alitudine 1 000, încă în coborâre.

Pilotul trase dreapta. Asta pentru a produce o schimbare în cursul de apropiere al radarului Moose Jaw, nimic serios, totuși o schimbare. Cu altitudinea în scădere, putea părea interesant pe benzile radarului, dacă i-ar fi păsat cuiva să verifice, ceea ce era greu de crezut. Un alt impuls luminos pierdut în spațiul aerian.

– 600 de metri, zise copilotul.

Atmosfera era un pic mai turbulentă la o altitudine mai mică, dar nu atât de tare cum avea să fie mai târziu.

– 450. Poate ar fi bine să reglezi viteza de coborâre.

– Ai dreptate.

Pilotul împinse maneta pentru a reduce unghiul, astfel încât să poată zbura la 300 de metri față de nivelul solului. Era suficient de jos pentru a crea agitație la sol, la Moose Jaw. Deși Dassault nu era detectabil, cele mai multe radare civile vedeau, în primul rând, semnalele transponderului și nu o perturbare a semnalului. În aviația comercială, un avion pe radar nu era nimic mai mult decât un semnal teoretic pe cer.

– Mike Foxtrot, Moose Jaw, spune altitudinea, terminat.

Făceau asta de ceva vreme. Echipa locală a turnului era neobișnuit de vigilentă. Poate că zburaseră într-un exercițiu de antrenament, se gândi pilotul. Era rău, dar nu o problemă majoră.

– Pilotul automat dezactivat. Controlez manual zborul.

– Pilotul preia comanda, răspunse copilotul.

– OK, luping dreapta. Oprește transponderul, comandă pilotul.

Copilotul îi tăie curentul electric pentru transponder.

– Oprit. Suntem invizibili.

Asta atrase atenția la Moose Jaw.

– Mike Foxtrot, Moose Jaw. Spune altitudinea. Terminat, ceru vocea pe un ton mai crispat.

Apoi o a doua cerere.

Falcon își încheie bucla spre nord și urmă cursul 2-2-5. Terenul de jos era plat, iar pilotul fu ispitit să reducă altitudinea la 150 de metri, dar decise să n-o facă. Nu era nevoie. Conform planului, aeronava tocmai se evaporase de pe radarul Moose Jaw.

- Mike Foxtrot, Moose Jaw. Spune altitudinea, terminat!
- Pare enervat, observă copilotul.
- Nu-l condamn.

Transponderul pe care tocmai îl închiseseră era al altui avion, probabil parcat în hangarul său din afara Söderhamn (Suedia). Acest zbor costase cursa lor specială cu șaptezeci de mii de euro în plus, dar echipajul elvețian de zbor înțelesese că aduce bani, iar ei nu transportau droguri sau altceva de genul ăsta. Pe bani sau nu, pentru marfa asta nu merita să-și bată capul.

Moose Jaw era acum la 64 de kilometri în spatele lor și micșorară viteza la 11 km/minut, conform radarului Doppler al avionului. Pilotul ajustă maneta, pentru a compensa vântul de travers. Calculatorul de lângă genunchiul său drept măsură abaterea, iar aparatul știa exact unde merg.

Măcar o parte din drum.